

UNDERGROUND

UNDERGROUND

FRANTIŠEK KOTLETA

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

© František Kotleta, 2020, 2025

Cover illustration © Adéla Stopka, 2020, 2025

Cover art © Lukáš Tuma, 2020, 2025

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2020, 2025

ISBN 978-80-278-0246-3 (print)

ISBN 978-80-278-1582-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1583-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1584-5 (pdf)

U-metro

„Ne, Veselé párečky, ne,“ vyjekl nešťastně Urban, když jsme na místo dorazili. Sledoval při tom blikající ceduli, na které pan Páreček tancoval s flaškou Kečupu a zpovzdálí ho sledovala nesmělá paní Hořčice. Jakmile tabule problikla, vyměnili se a pan Páreček držel v náručí paní Hořčici. Nebylo to zrovna pokročilé umění animace. Spíš naopak, cedule záměrně působila jako retro z předminulého století.

„Nikdy jsem ty sračky nežral,“ odplivl si Cejnar a poškrábal se na nose nehtem pravého malíčku. Měl za ním nejspíš stoletou špínu.

„Když se lidské maso uvaří, je zdravotně nezávadné a kaloricky skoro tak výživné jako maso vepřové,“ pokrčil rameny Klouzák. Nejspíš se jmenoval jinak, ale to nikdo nevěděl. Každý mu prostě říkal Klouzák. Nosil brýle s obrovskými obroučkami a snažil se tvářit chytře. Za to občas dostal od ostatních nádeníků přes držku. Ale zase se při tom mohl tvářit, že má morální převahu. A dělal to. Jen co si nechal zpátky nastřelit zuby a slepit čelist. Měl totiž pojištění od GEZu, pro který

prý dělal dvacet let ochranku. Byl to šťastnej parchant.

„Můžete chvilku držet hubu?“ ozval se dron o velikosti vážky, který se třepotal kousek od nás. Hlas patřil kapitánu Adamovi. Dělal pro Bezpečnost, která si nás na zátah ve výrobně podezřelé z používání lidského masa zaplatila. Bezpečáci neměli špinavou práci rádi. Pro to za ně většinu zátahů v undergroundu dělali nádeníci. Byli levnější, a když se někomu něco stalo, ostatní partáci si rozdělili jeho odměnu a pak část propili v Hemingway Baru na jeho počest. Teda zpravidla. Kdyby to schytl kripl jako Klouzák, pilo by se na to, aby shořel v pekle hned po tom, co mu hromada čertů rozmrdá prdel vidlemi.

„Vachtene, mohl bys ty debily nějak zorganizovat, aby se tam nepostříleli navzájem?“ pokračoval hlas z dronu. Pokrčil jsem rameny, ale pak jsem si uvědomil, že mikrokamera dronu zabírá jen část okolí, což nemusí být zrovna můj ksicht, a tak jsem zamumlal, že v pohodě, a vytáhl bouchačku. Byla suverénně nejmenší ze všech – stará dobrá K22 ze slovenské zbrojovky Grand Power. Měla ráži 0.22. Většina nezkušených lidí ji dokázala snadno podcenit právě kvůli malorážkovým nábojům. Jenže když člověk věděl, jak a kam střílet, zabil chlapa stejně

spolehlivě jako s devítimilimetrovým glockem. Navíc měla zásobník na deset nábojů a neřvala jako čubka, které to člověk udělal poprvé do análu bez promáznutí. V boji na malém prostoru byla dokonalá a dodnes nepřekonatelná. Před sty lety podobné bouchačky používala izraelská komanda. Tenkrát šlo o model Bereta vz. 71. Tichá, elegantní zbraň se dala snadno nosit skrytě, a hlavně sloužila spolehlivěji než zbraně s větší ráží. Slovenské káčko na tom bylo stejně. Navíc jsme jich ve válce měli hromadu k dispozici, a i když šlo o skoro pravěkou pistoli, v ruinách Ostravy mi přirostla k srdci.

Klouzák držel v prackách samopal Heckler & Koch, stejně jako Cejnar. Byly tak staré a tak špatně se o ně starali, že pravděpodobnost víc než tří výstřelů za sebou byla asi taková jako možnost, že nás obsadí Nigerijské císařství. Urban odjistil novou čezetu CZ65.

„Čekáte na kolkovanou žádost?“ zavrčel hlas z dronu.

„Fajn, připravte se,“ pronesl jsem a přesunul se k zadním dveřím ústředí Veselých pářečků. Nacházelo se nedaleko stanice U-metra Hřibova, kde se křížily žlutá, zelená a fialová linka. Pobočky měl starý Pářeček snad všude na trase U. V pozemních a nadzemních linkách se nevyskytoval, možná věděl proč.

„Dobrý, jdeme,“ zašeptal jsem a přiložil na kovové dveře potažené rzí detonátor. Z krabičky zajiskřilo pár nanočástic železa, které působením kyslíku rozežraly zámek a jeho okolí. Dveře lehce vrzly, jak se po odstranění zámku otevřely. Rozkoppl jsem je a vešli jsme dovnitř.

* * *

Chlad a ticho. Jen v dálce hučel nějaký větrák nebo motor. Šel jsem první, za mnou Urban, Klouzák a nakonec Cejnar. Prosmýkli jsme se chodbou osvětlenou jen poblikávajícími zářivkami a po chvíli se dostali k dalším kovovým dveřím. Sáhl jsem na kliku – nebylo zamčeno.

„Čekáte na něco?“ ozvalo se nedůtklivě z dronu.

Odolal jsem nutkání ho rozmáznout o stěnu. Kapitán Bezpečnosti Karel Adam, jehož hlas z dronu rezonoval, nás platil příliš dobře na to, abych ho poslal do prdele. Ale koledoval si o to usilovněji než subík u nohou dominy o zavrtání jejího podpatku do svého análního otvoru.

Nohou jsem otevřel dveře a vpadli jsme dovnitř.

„Panebože,“ vyjekl Urban a okamžitě začal zvracet.

„Ty vole, to je hustý,“ pronesl na to konto Klouzák.

* * *

Lidská těla ležela naložená v gelové lázni. Každé mělo v pravé ruce zapojenou nitrožilní výživu. Lidé spali, respektive hibernovali. Kapačky musely být narvané hromadou opiátů nebo jim museli vypnout centra bolesti pomocí aplikovaných nanočástic. Těla totiž na několika místech neměla kůži. Na těchto částech volně vyrůstaly kusy masa a lidé tak vypadali jako nabobtnalé zmutované zrůdy. Někdo si s nimi nechutně geneticky pohrával. Přímo z těla jim vyrůstaly nové svaly. Když dosáhly vhodné velikosti, někdo je odřezal, aby tak získal potřebnou surovinu.

„Veselé párečky... kurva,“ pokračoval v blití Urban.

„Vidím hovno. Co tam máte?“ ozval se dron.

„Továrnu na lidský maso,“ odvětil jsem.

„Kurva, já to tušil,“ zarezonoval hlas bezpečáka, zatímco jsem se přiblížil k dalším dveřím a otevřel je.

„Co tady, do piči...?“ pronesl překvapeně chlápek v gumové řeznické zástěře. Stál zrovna nad dalším tělem v gelové nádrži a odřezával krvavý flák lidského do párečků. Jen co mě spatřil, pustil prorostlou ženskou ruku a rozběhl se ke mně. Nebyl sám. Za ním vyrazilo

dalších pět chlápků vybavených velmi ostrými a velmi dlouhými řeznickými nástroji. Ustoupil jsem bokem, abych nepřekážel nádeníkům, a vpálil mu do těla dvě kulky. Zpomalily ho, ale nezastavily. Byl to přece jenom kus chlapa a myslím, že mu bylo jasné, že v tuhle chvíli už je to jenom my versus oni.

„Argh!“ rozeřval se a rozmáchl dlouhým zakrváceným nožem.

„Prásk!“ slíznul ode mě jednu do stehna a pak další do kolena. Následně se strašným řevem sletěl k zemi. Převrhl při tom vanu s tělem naloženým v gelu.

„Ratatata!“ rozeřval se Klouzákův samopal. Dostal to druhý z řezníků. Po čtyřech ranách ale samopal štěkl naposled. Překonal svůj rekord. Klouzák zapíchoval tak strašně, že by ho za to vyloučili i z Reformované katolicko-pravoslavné církve svatého Pavla Novotného, která si jinak na sprostých slovech zakládala, a udělal pár strategických úroků zpět do druhé místnosti. Já zatím oddělal třetího chlápka střelou přímo do čelisti.

„K zemi, vy čuráci, než vás pozabíjíme všechny!“ zařval jsem a pro jistotu střelil dalšího řezníka do břicha. Útočná vlna v gumových zástěrách se zastavila. Cejnar s Urbanem mi za chvíli stáli po boku a mířili na dosud nezraněné

zaměstnance pana Párečka. Urban přitom ještě trochu ublinkával.

„Vachtene, co to, kurva, předvádíš?“ ozvalo se z dronu.

„Ovládám situaci,“ odpověděl jsem poněkud nejistě.

„Ne, ty žádnou situaci neovládáš, ty děláš kototiny. Sejměte ty debilky a rychle najděte starýho Párečka. U soudu by stejně dostali trest smrti, tak proč zatěžovat systém, kurva,“ nařídil Adam.

Řezníci pochopili. Podívali se po sobě a znovu zaútočili. Spustili jsme přehradní palbu. Přesto jeden z chlapů dokázal seknout Cejnara do ruky. Vystříklo z ní trochu krve. Další po mně skočil, ale uhnul jsem a pak ho kopl levým kolenem do hlavy. Křuplo mu v ní, a jak spadl k zemi, dorazil jsem ho kulkou do páteře. I když ta rána kolenem by možná stačila. Měl jsem ho nanochromové, dárek od vlády potom, co mě vytáhli z trosek Ostravy. Možná poslední věc, co kdy vláda České republiky zaplatila, než se odebrala na smetiště dějin, tedy do plzeňského exilu, což bylo prakticky to samé. Cejnar dorazil ostatní. Mířil přesně a zkušeně. Šetřil náboje, ne jejich životy. Přeskočili jsme mrtvoly a otevřeli dveře do chladáku. Obrovskýho chladáku. Kurevsky velkýho chladáku

plnýho rozemletýho lidskýho, určenýho do Veselých pářečků.

* * *

„Deset procent kuřecího tam píšou,“ vyjekl Urban a při pohledu na kusy masa v kovových krabicích se zase poblil.

„Nežer před akcí,“ ušklíbl se Klouzák a rozhlédl se po chladáku. Nebezpečí bylo zažehnáno, už byl zase vepředu. Ten svůj zasekávací šunt měl přehozený přes rameno. Někdo by tomu debilovi měl vysvětlit, jak se starat o svou zbraň.

„Tady ho nenajdeme,“ zavrčel jsem a vyrazil do další chodby. Vonělo to v ní vařeným masem s tajnou směsí sedmi druhů koření, jak se alespoň psalo na reklamních plakátech pana Pářečka. Tedy vonělo by mi to, kdybych nevěděl, z čeho ta vůně pochází. Výrobna byla v tuhle chvíli ovšem prázdná, stejně jako mašiny na výrobu párků. Tipnul jsem si, že znám důvod. Lidi, co makali ve výrobě, nevěděli, z čeho maso pochází, a do zadní části továrny neměli přístup. Vraceli se, až když jim ti mrtví chlápci před chladákem připravili dost suroviny do střívek.

„Jednou jsem jich sežral deset. Bylo to na oslavě mého synovce. Vzali ho do školy

sponzorovaný DEZATEGem,“ vydechl Urban a vyplivl nějaké žaludeční šťávy.

„Ticho,“ pronesl jsem a všichni ostatní mě poslechli. Jednak na mě Adam dal, a navíc jsem byl jediný z téhle party, kdo zažil válku. Dost možná tu nejposranější válku v dějinách Evropy, která skončila prostě proto, že všechny přestala zajímat, včetně těch, kdo v ní bojovali, ale pořád to byla válka s letadlami, raketami, dělostřelectvem, bombardovacími drony a všemi těmi předraženými serepetičkami, co jsou nakonec úplně k hovnu, když se musí postavit chlap proti chlapovi uprostřed ruin poté, co všem došel benzín i elektřina a všechny ty supermoderní hračky někdo sundal z oblohy.

Na chodbě se objevil nápis „Kanceláře“ s šipkou mířící k dřevěným dveřím, na kterých větrem zažloutlý leták oznamoval, že pan Páreček zahájil prodej Veselých párečků. Na předchozích dveřích, které jsme míjeli, bylo na malých umělohmotných 3D párečcích napsáno: Účtárna, Pokladna, Marketing a PR. Zkusil jsem otevřít dveře v posledním kanclu. Nešlo to. Chvilí jsem váhal, ale nakonec jsem detonátor nechal v kapse. Nanočástice by mohly ty dřevěné dveře zapálit.

„Klouzáku, vražď to,“ řekl jsem.

Cejnar se uchechtl, Urban protočil oči.

„Di do piči,“ zavrčel Klouzák. Pokrčil jsem rameny a vyrazil dveře. Čekal tam na nás pan Páreček. Moc vesele se netvářil. Byl mrtvý.

* * *

„Glock s tlumičem. Asi slyšel střelbu a došlo mu, co a jak,“ pronesl Klouzák a začal prohledávat šuplíky v kanceláři. Glock ležel na zemi pod rukou pana Párečka. Jak se tenhle šedesátiletý tlouštík s holou hlavou, stylizující se do role dobrosrdečného výrobce lahůdek, doopravdy jmenoval, snad netušila ani jeho žena, paní Párečková. Tu asi brzy čeká docela šok. Vzašla si ho před pár týdny, poté co vyhrála show *CN Praha hledá nejhezčí prdelku*. Popošel jsem k Párečkovi a dotkl se jeho kůže. Ještě byla teplá.

„Našli jste Párečka?“ ozval se dron.

„Jo, zabil se,“ odpověděl jsem.

„Taky dobrý, ušetřil vám náboje. Vypadněte pryč. Posílám tam čističe. Vaše práce skončila,“ zabzučel dron, zakroužil místností a odletěl směrem ke dveřím, kudy jsme sem přišli. Cejnar pokrčil rameny a podíval se na Klouzáka, který se pořád hrabal v papírech.

„No co, vyčistí to tu do poslední molekuly, můžeme si vzít něco na památku,“ prohlásil

Klouzák a narval si do kapsy alespoň pár propisek.

„Nehraj si na prezidenta a jdeme,“ zavrčel jsem a vyrazil za dronem. Prošli jsme kolem mrtvol i uleženého lidského v nádržích.

„Co s nimi bude?“ zeptal jsem se dronu, když jsme procházeli kolem nádrží s gelem.

„To není tvůj problém. Už máte své koruny na účtech, takže vypadněte a držte hubu, nebo...“

„Nebo nám ty peníze z účtů zmizí a zmizí i naše účty a zmizíme i my,“ přerušil jsem ho.

„A to je přesně tvůj problém, jsi zvědavý a nevíš, kdy držet hubu,“ povzdechl si bezpečák prostřednictvím dronu. Úplně jsem viděl, jak se při tom šklebí. U neonu nás dron konečně opustil. Páreček zrovna vytácel sólo s flaškou Kečupu.

„Neskočíme na pivo? U Kozatý Pavlíny mají nový Němky. Tyhle emigrantky udělají za padesát halířů neuvěřitelné věci,“ nadhodil Cejnar.

„Ne, vole, já na pivo s nikým nechodím,“ pokrčil jsem rameny rozpačitě. Nezdrovilost jsem vynahrazoval upřímností. Urban s Cejnarem se podívali na Klouzáka, pak na sebe, a nakonec Cejnar zavrtěl hlavou: „Jo, blbej nápad, tak čau.“

Klouzák se usmál a sundal si z ramen batoh, který měl celou dobu u sebe, a narval do

něj samopal a pak bednu s nápisem „Veselé párečky prémiové“, kterou po cestě přibral k těm propiskám.

„Ty vole,“ vydechl jsem a raději zmizel bez dalších keců do protější ulice.

* * *

Cejnar s Urbanem nebyli pitomci, asi bych s nimi to pivo i přežil, ale já nerad mluvil s lidma. Teda s většinou lidí. Když jim člověk věnoval pár vět navíc, mysleli si, že jsme přátelé, a končilo to pozváním na rodinný oběd, u kterého běhali otravní parchanti. To už bych šel nakonec asi spíš na pivo s Klouzákem. U něho byla jistota, že by případné děti prodal na pokusy PRAGUETECHu a manželku měl spořádaně nafouklou, v horším případě živou, ale v okovech v komoře.

* * *

Vlezl jsem do U-metra. Smrdělo to tam stejně jako vždycky. Opřel jsem se o umělohmotnou tyč a prohlédl si nálepky se vzkazy. Metro jich bylo plné, stejně jako lidí, kteří pospávali na sedačkách nebo pod nimi. Když jsem se do Prahy dopotácel z války, taky jsem v něm

chvilku bydlel. U-metro jezdilo zdarma. Každý, kdo žil na dně a ještě hlouběji, ho mohl využívat. Velkolepé gesto péče Rady korporací o obyvatele nejšťastnějšího města na světě. Pokud by to náhodou někomu nebylo jasné, blikalo to docela často na feedu CN. City News běžely v každém vagónu pro jistotu dvakrát. Obraz se promítal v zadním okně a pak holograficky na stropě. Z reproduktorů v celém voze se linul hlas moderátorky oznamující, co nového se stane ve večerních seriálech, a pod tím běžely titulky se zprávami. Ignoroval jsem to jako většina cestujících. Jenom jeden chlápek s hlavou napůl vyholenou a s tetováním Rytířů pekelné šlehy na to zaujatě civěl. Evidentně si dal pekelnou šlehu. Raději jsem sjížděl vzkazy přilepené na tyči.

Veselá Molly! Posloužím každému. Mám dvě kundy. Nepoznáš, která je umělá! Jsem každý večer na rohu Příbramské a Krushakovy.

VEP vám vyměje mozek. Naprogramujou vás, abyste zabili své dítě. Mně se to stalo!

Digitální mrd! Stanice U-metra Vítězství, podnik U Medvídků nabízí digitální

*výplach a nelicencované kyberprostitutky!
Levnější nikde nenajdete!*

*Nabírám lidi na stavbu. Financováno
ARKASem. Hledej Gejzu. Podzemí Vladi-
slavské 4567.*

Při četbě mi do očí pořád problikával feed CN: „Rada přijala plán na zlepšení života obyvatel města. Vyšší důchody pro každého, kdo odpracuje dvacet let v korporaci. Primátor plán s nadšením přijal!“ Snažil jsem se to nevnímat, ale vysílání bylo stále zdokonalováno tak, aby mu nikdo nedokázal uniknout, a problikávalo mi do oční sítnice ze všech sil a řvalo do uší. Jenže lidský mozek technologii stejně vždyc-ky předběhne a naučí se ignorovat, co mu není po chuti. Dokázal jsem to všechno většinou odstínit a věnovat se inzerátům. Ostatní cestující na tom byli podobně, také raději četli papírky, včetně šílených výkřiků, konspiračních teorií a vyřizování si účtů mezi bývalými milenci. K tomu někteří snaživci připojili i malý holovysílač, který všem, kdo chtěli i nechtěli, promítal domácí porno s těmi, kdo byli terčem papírové pomluvy. Možná že některé kousky byly dokonce i reálné. Možná. Nikdo už tomu ale nevěřil, a v tom byl ten problém. Všechno je

lež. Všechno. Nikdo nemohl věřit tomu, co četl, co slyšel, a vlastně ani tomu, co viděl. Udělat video, jak si to primátor Sierbach rozdává se psem, by i mně trvalo asi minutu. Na síti se na to dal najít tucet programů, které se každou chvíli zdokonalovaly. Oproti videím ale tyhle papírové inzeráty působily opravdově. Někdo skutečný, někdo konkrétní musel vzít do ruky kus věci a jinou věcí na ni něco napsat, zatímco na síti to mohl být program, virus nebo kdokoliv, kdo síť neboli pranet, tedy pražský internet, ovládal. A potom sem navíc musel dojít a věc přilepit. Bylo v tom něco opravdového.

„Hej, chlapáku, oskenoval jsem tě a jsi zdravej na úrovni C4. Dej se k bezpečákům! Vyděláš hromadu korun!“

Otočil jsem se po hlase. Patřil malému drogu, na kterém se skvěl znak Bezpečnosti. Šlo svým způsobem o policejní jednotky města, ale platilo je pět korporací, které zajišťovaly většinu byznysu v Praze a tvořily Radu korporací. Radu, která městu zároveň prakticky vládla. Zpravidla cokoliv, co vymyslela Rada složená z ředitelů DEZATEGu, VEPu, ARKASu, PRAGUETECHu a GEZu už primátor jenom odsouhlasil. Dieter Sierbach takhle Praze formálně vládl už dvacet let. Co pět let vyhrál

elektronické volby s převahou desítek procent. V životě jsem ale nepotkal nikoho, kdo by po síti ve volbách hlasoval. Nikdo z lidí okolo mě nevěřil, že vyplnění dvou kolonek na monitoru by mohlo něco změnit.

„Hej, chlapáku, vím, že máš sluch v pořádku, tak mě neignoruj. Bezpečnost dává náborový příspěvek padesát korun. Taky ti zajistí bydlení a lístek na S-metro!“

„Jdi do prdele,“ zavrčel jsem a rukou praštil do dronu. Odletěl metr ode mě, než se zase ve vzduchu stabilizoval, vztekle zabzučel a šel otravovat mladého kluka, který se okázale drbal na koulích. Ten měl pro jistotu na uších obstarožní gigantická sluchátka, takže nevnímal ani CN, ani náborový dron, který mu agresivně kroužil před očima.

Ve stanici Veleslavín jsem z U-metra vypadl. Pořádně jsem se mohl nadechnout až po půl kilometru prodírání se mezi stánky a přístřešky, které ve stále se rozrůstajícím podzemí vznikaly pro nové a nové obyvatele. Ať už přitáhli z venkova, nebo pro ně byl život na úrovni S příliš drahý. Úroveň S začínala kolem dvacátého patra pražských mrakodrapů. Tam vedla autodráha i S-metro. A co víc – občas byla vidět skutečná obloha. Níž ji nešlo spatřit prakticky nikdy. Už jenom proto, že ji přebily

všudypřítomné zářivky. „Světlo zdarma pro všechny obyvatele úrovně U. Jenom díky Radě korporací!“ probliklo občas ve feedu CN.

Propletl jsem se uličkami úzkými tak akorát na to, aby jimi projela rikša, a dostal se konečně z metra na ulici. Vypadalo to tu stejně jako pod úrovní země a smrdělo podobně, ale každý, kdo tu žil pár let, poznal, že vylezl z totálního srabu do běžného srabu všedního dne.

Zabzučely mi mobilní hodinky. Hovor jsem nevzal, přesto se brzy objevil hologram Adamova ksichtu. Bezpečáci tohle mohli. Prostě si sami zvedli hovor. Je člověk ignorovat nemohl.

„Kunda, čuráku, mám tu hlášení, že jsi zaútočil na náš náborový dron!“ rozeřval se.

„Máte je čím dál agresivnější. Málem mi vletěl do ucha,“ odvětil jsem.

„Hovno. Mám tu záznam,“ pronesl a pustil sotva deset minut starý záběr mě samotného.

Mlčel jsem. Adam mě sral. Dohazoval mi kšefty a myslel si, že jsem „jeho člověk“. Byli jsme spolu ve válce. Dokonce i v jedné jednotce – vojenská policie. Jenže zatímco on v zázemi vyplňoval papíry, mě poslali vyšetřovat do první linie a nějak se při tom odehrál poslední skutečný polský útok a já zůstal trčet v obklíčení s K22, s kufříkem důkazů a přenosným dektorem pravdy.

„Kurva, posloucháš mě? Makáš pro mě. Tvůj průser je můj průser,“ prskal dál z hodinek Adamův hologram.

„Nemakám pro tebe. Jenom si mě najímáš, to je rozdíl, kapitáne,“ řekl jsem klidným hlasem a podíval se na obrazovku CN. Zrovna na ní Albert Viktor, šéf Rady korporací, otevíral novou nemocnici někde u stanice S-metra Kolín. Vedle něj stáli jeho stejnojmenný syn a manželka. Mohlo jí být kolem sedmdesáti, ale díky plastickým operacím a genové terapii vypadala na dvacet. Ředitel DEZATEGu si naopak pěstoval svou vizáž charismatického, lehce prošedivělého padesátníka.

„Kurva, smažu to, ale nedělej problémy. U Párečka jsi to zvládl dobře, ale za tenhle opruz ti strhnu deset procent z domluvené odměny,“ pronesl rezignovaně bezpečák a vypnul se.

„Čuráku,“ odplivl jsem si, když zmizel, a přidal do kroku. Mířil jsem k Červenému vrchu. Dřív tam také byla stanice metra, ale lidi si kolem ní příliš rychle a nekontrolovaně proráželi další příbytky, až se před třemi lety zavalila. Byla z toho pěkná polízanice. Bezpečáci zatkli každého, kdo žil okolo, a většina z těch, kdo v oblasti bydleli, se už nevrátila. Říkalo se, že je přesunuli někam jinam – na okraj města, kde vázlo zásobování a lidi z úrovně U makali

v továrnách na umělý maso, aby něco z toho dostali do vlastního žaludku. Každopádně stanice metra Červený vrch zmizela ze všech průvodců, ukazatelů spojení a taky zmizela každá zmínka ze sítě. V tomhle byla Rada neuvěřitelně efektivní. Proto síti nikdo nedůvěřoval. Byla to oficiální čistá krásná nástěnka. I to porno na ní bylo nějak moc nablýskaný.

„Nové Veselé párečky! Větší podíl skutečného kuřecího masa! Veselé párečky de luxe od koncernu ARKAS!“ objevila se reklama na CN. Pan Páreček tam tancoval s láhvou Kečupu, jako by jeho původní majitel neskončil s prostřelenou kebulí. ARKAS byl v převzetí skutečně rychlý. Předpokládám, že kdybych si teď na síti vyhledal firmu Veselé párečky, nejspíš by tohle konsorcium bylo uvedeno jako majitel značky od začátku. Komu teď ale bude kouřit páreček paní Párečková, jsem netušil a bylo mi to jedno. Věřil jsem, že její dokonalá prdelka se v tomhle světě neztratí.

„Hej, pane, dáte si Veselej páreček? Máme je teď ve slevě, než nám přivezou verzi de luxe. Kupujte, nebudou!“ křiknul na mě černochove ve stánku. U něj stály dvě děti a ládovaly do sebe každé jeden párek v rohlíku s kečupem.

* * *

Raději jsem přidal do kroku a zastavil se až u Kafetérie Krvavého Alího. Alí byl Peršan a provozoval tu kavárnu, kde dělal kafe ze všeho možného, dokonce i z pravé kávy. Tu ovšem neměl v nabídce. Jídlo ze skutečných přírodních surovin se smělo prodávat jenom s licenci, kterou uděloval Úřad primátora. S Alím jsme ale byli kamarádi už pár let a já patřil mezi jeho pravidelné zákazníky. Kavárnu měl vyrobenou ze starého autobusu. Kousek odtud vlastnil sklep, kde hydroponicky pěstoval kávovníky a pražil to nejlepší kafe, co jsem v životě pil. Kde na to bral vodu, jsem neměl ponětí. Voda byla ten důvod, proč nikdo bez licence nesměl vyrábět jídlo tradičním způsobem. Byla to nejdražší a nejcennější, co Praha měla. A na evropské poměry jí měla hodně. Proto se sem v posledních dvaceti letech nastěhovalo tolik lidí, kteří prodali všechno, co měli, jenom aby si koupili občanství. Většina jídla se vyráběla průmyslově z laboratorního základu a za přírodní jídlo nebo alespoň to s částečnou složkou skutečného masa či zeleniny se platil majlant. Proto také různí koumáci hledali cesty, jak na tom vydělat. Páreček rozhodně nebyl první ani poslední.

„Meltu s?“ zeptal se mě Alí, když jsem se nachomýtl k prodejnímu pultu. Sedl jsem si do kožené sedačky, která tu zůstala ještě z původního

autobusu, a pokýval hlavou. „Melta s“ byl kód pro pravou kávu. Natáhl jsem si nohy a přehodil košili přes opěradlo. V podniku seděli jenom dva chlápci, kteří popíjeli instantní náhražku kafe značky Veselý černoušek, a za nimi tři postarší dámy pomaličku ukrajovaly lžičkami z kopečku šlehačky. Podle zasněných pohledů nejspíš vzpomínaly na staré časy.

„Na Mínú?“ zeptal se Alí, když přede mě postavil skutečnou kávu. Nasál jsem do nosu její opojnou vůni. Ve skutečnosti jsem na kafe neměl chuť. Potřeboval jsem ale cítit něco jiného než vařené lidské maso a zápach U-metra.

„Raději ne, už tak jí dlužím víc, než je zdravo,“ zavrtěl jsem hlavou a hodil na stůl padesát haléřů. Dalo se za to pořídit jídlo na týden, ale ta káva za to vážně stála. Alí minci rychle uložil bezpečně do kapsy a hodil mi místo ní na stůl malou papírovou kartičku.

Půlnoční rituál digitálních čarodějek!

Sobota 14. prosince v zavřeném metru na

Červeném vrchu!

„Kolik ti platí?“ zeptal jsem se.

„Halíř za deset kartiček. Půlku ale vysypu do koše. Dávám to jenom lidem, co to hned nevyslepičí Bezpečnosti,“ zašeptal.

Vytáhl jsem z kapsy zapalovač a škrtl pod kartičkou. Během chvíle shořela a popel spadl na podlahu.

„Na to mě neužije. Když se budu nudit, skočím za Veselou Molly. Má teď prý dvě kundy,“ odvětil jsem a znovu nasál vůni pravé kávy.

„Pche, Jasmína od metra Kolbenova má kundy tři a dva anály. Bratranec jí opíchal všechny. Říká se tomu Jasmínina zlatá pětka,“ ušklíbl se Alí, ale pak se otočil na patě a vyrazil ke dveřím. Do nich se totiž zrovna cpal Ježíš. Měl na sobě tradiční červený oblek, čepičku s rolníckami a v ruce velký kříž z umakartu.

„Somrování zakázáno,“ zahlaholil na něj a zastoupil mu cestu.

„Houhou, veselé Vánoce, vybírám na sirotky,“ oponoval statečně Ježíš.

„Jsem buddhista a sirotci mě nezajímají, pokud jim není čtrnáct a nemají umělé kozy jak dva vozy. Jdi do hajzlu, prostě, Ježíši, než ti narvu ten kříž do prdele,“ pronesl Alí výhružným tónem. Vypadal při tom jako Pilát Pontský i Jidáš dohromady. Spasitel to vzdal a vycouval ze dveří autobusu.

„Že mu v tom není horko,“ povzdechl jsem si. Bylo skoro dvacet stupňů. Na prosinec docela vedro. Většinou touhle dobou bývalo kolem patnácti a lidi nesmrděli tolik jako přes léto,

kdy dole na úrovni U panovalo kolem padesáti stupňů.

„Nemá pod tím nic. Včera jsem ho viděl, jak ukazoval bimbase dámám, co ke mně chodí na kakao se šlehačkou,“ mávl rukou Alí a já dopil svou kávu. Naposledy jsem přivoněl k usychajícímu škraloupu uvnitř hrnku, položil ho na stůl a s tichým rozloučením vyrazil. Domů jsem to neměl víc než dvě ulice a dobré tři, možná čtyři Ježíše.

Čarodějky

Mína vlastnila byt v prvním patře jednoho z městských mrakodrapů. Šlo o vzácnost, protože většina domů v Praze patřila korporacím. Tenhle ne a podle toho padesátipatrový barák i vypadal. Nájemci a vlastníci bytů a kójí pod úrovní S postavili kolem částí mrakodrapu, kde nepřiléhal k vedlejším domům, bednění ze starých odstavených tramvají, lešenářských trubek, plechu a všeho, co se dalo najít a ukrást, aby byli chráněni před věcmi, které z vyšších pater na střední úrovni odpadávaly. Občas to byla i lidská těla. Život na úrovni S nebyl vždycky nejlehčí. Každý se snažil udržet si místo v korporaci, aby měl zdravotní pojištění, výplatu a naději na důchod, a ne vždy dokázal být člověk po celý život dostatečně užitečný. Někteří na dno odcházeli dokonce dobrovolně. Život v undergroundu byl v mnoha ohledech méně stresující.

Bednění se během času proměnilo na další byty, stánky, obchody a restaurace. Tak to prostě na dně chodilo. Každý prostor se dřív nebo později využil, každá díra se nakonec ukázala

být dostačující k životu. Prošel jsem kolem vietnamské restaurace. Holky Thrangovy tu zrovna z proteinové hmoty hnětly masové kuličky. Technicky vzato mělo jít o dvojčata. Jedna ale měla poruchu štítné žlázy a vypadala jako reklamní balón. Druhá byla zase kost a kůže, a navíc měla na obličeji podivné červené skvrny, na které neúčinkovala ani tradiční česká medicína – paralen a pančovaný rum.

Prosmýkl jsem se kolem strážníků a prsty přeběhl po číselníku na dveřích. Kamera projela můj ksicht a v kombinaci s kódem udělal zámek „cvak“. Otevřel jsem dveře a nechal automatiku, aby je zaklapla. Do schránky jsem hodil hodinky. Ležel jich tam ještě půltucet. Schránka je dokázala odstínit. Vzhledem k tomu, že je Bezpečnost uměla na dálku zapnout, určitě s nimi dokázali i mnohem nepříjemnější věci – třeba špehovat všechno v okolí přístroje – a to Míne nebylo úplně po chuti. Vyzul jsem si boty a vstoupil na hustý koberec. Ručně tkaný tepich – starší snad než N-metro – znázorňoval louku plnou kvetoucích máků. Prošel jsem chodbou a vešel přímo do obývacího pokoje. Vypadal spíš jako běžná kancelář. Jenom všude v policích podél stěn se válely knihy. Hromady knih. Šlo o Míniho největší bohatství. Prachatí lidé z úrovně N za staré knihy

platili majlant. Kdyby Mína chtěla, mohla by střelit celou knihovnu a koupit si byt v některém z nejvyšších pater. Peníze, to byla jízdenka do míst, kde byl čistý vzduch a slunce. Jenže Mína vždycky tvrdila, že tady se narodila a tady umře, ať už to znamenalo cokoliv, protože v tomhle bytě se určitě narodila těžko. Táhl jí na osmdesát, ale vypadala možná na padesát. Její skutečný věk prozrazovaly hlavně vrásky kolem očí. Tedy, hádal jsem ho. Za ty roky, co jsem pro ni pracoval, jsem nikdy nenašel odvalu zeptat se jí na skutečný počet křížků, které měla ve své listině života. A nebyl jsem jediný.

Z Míny mělo hodně lidí strach. Říkalo se, že kdysi byla mocná, že pracovala v jedné z největších korporací, možná přímo pro DEZATEG, ale pak se rozhodla odejít nebo ji vyhodili. Někdo jiný tvrdil, že dělala pro vládu, když tahle země ještě nějakou měla. Těžko říct. Nikdy jsem nezjistil, ani jak se doopravdy jmenovala předtím, než si začala říkat Mína. A vlastně mi to bylo jedno. Když jsem se dostal po válce do Prahy, dost věcí se změnilo. Republika se rozpadla. Už předtím jedna ekonomická krize střídala druhou. Vláda už nezvládala splácet ani úroky z toho, co si napůjčovali naši předkové a nechali na nás, ať si jejich rozmařilost vyžereme do dna. Nevyžrali jsme. Stát se prostě rozpadl

a přestal fungovat. Dlužník umřel. A nebyl jediný. Celá Evropa se v posledních desetiletích rozmrdala na malinkaté státečky, které si to občas rozdaly mezi sebou, stejně jako my a Poláci nebo Slováci a Maďaři. Mína tvrdila, že na počátku všeho stál převrat v Rusku. Dokud měla Evropa strach z Ruska, drželi všichni jakž takž při sobě. Potom, co v Moskvě Ibrahim Kadyrov vyhrál volby a vyhlásil Moskevský chalífát, který pod vlivem Saudské Arábie přestal kohokoliv ohrožovat nebo alespoň vyhrožovat a věnoval se pilování práva šaría, vrátili se Evropané k tomu, co jim šlo vždycky – dávat si mezi sebou do držky. Náš svět se rozpadl na malé uzavřené kousky, které šly každý svou cestou primárně postavenou na tom, že ti ostatní mu do ní nemají co kafrat. Už jenom proto, že nikdo nikoho vlastně nepotřeboval. Globální obchod šel totiž už dávno do kytek. Každou věc, co si člověk představil, jsme si díky technologii mohli vyrobit nebo vypěstovat v obřích laboratořích, od letadel z 3D tiskáren po banánovou hmotu z genetických rychlokultivátorů. Všechny země se postupně odstříhly od globálního internetu a jako si znovu oplotily hranice, tak si oplotily i vlastní digitální sítě. Číňané na to měli skvělé know-how, které v rámci šíření svého dobrého jména prodávali docela levně. Pro

vlády to byla ideální situace, kdy opět získaly kontrolu nad informacemi. A jak se velké státy drolily na malé, drolily se i národní internety. Česko, jak mělo ve zvyku, se rozpadlo mírově. Většina venkova se stejně vylicidnila už před desítkami let a zarostla cedry a břízami, Ostrava shořela a z většiny měst se staly vesnice. Když před pětadvaceti lety v posledních měsících války padla už desátá vláda, majitelé největších firem se prostě naštváli a nechali rozehnat parlament. Stejně nikoho nezajímal. Praha vyhlásila samostatnost a neutralitu, zbytek země se nějak přizpůsobil. Poláci si nechali severní Moravu a pak tu válku s námi zabalili, protože stát, proti kterému bojovali, to zabalil už o něco dřív. Své zbývající vojáky poslali na východní hranici střílet ruské uprchlíky z chalífátu. A pak se to posralo i v Polsku. Alespoň to před lety hlásili na CN. Teď už nehlásí nic – kreténi na zbytku planety nikoho nezajímají. Každý ví, že žijeme v nejšťastnějším městě na světě. Co potřebujeme, to vyrobí továrny na průmyslový 3D tisk vlastněné PRAGUETECHem. Umělé maso, zeleninu i ovoce vypěstují DEZATEG nebo ARKAS. A když začne do pozemní a podzemní části města proudit moc imigrantů, vyřeší to Bezpečnost. Nebo nedostatek místa k životu. Tečka. O životě lidí mimo Prahu se

proto člověk spíš dozvěděl ze seriálů, jako byl Ďuro, poslední Slovák, Mexičtí bandité mrdají v Los Angeles či Francouzské paničky z Azurového pobřeží, než ze zpráv.

* * *

Mína měla návštěvu. Poznal jsem to snadno. Vždy když ji někdo cizí navštívil, zapalovala vonnou tyčinku. Vzduch v jejím bytě pořád voněl santalovým dřevem, ale při návštěvách byla vůně mnohem hutnější a výraznější. Používala k tomu skutečné vonné tyčinky z Indie a Indonésie. Byly staré, ale pořád voněly velmi intenzivně. Hodil jsem na věšák košili a sundal si pouzdro se zbraní. Obojí jsem dal do šuplíku z masivního dřeva. Tak jako tyčinky, ani nábytek netvořily umělé náhražky. Bylo to rozkošně starosvětské, stejně jako hudba, kterou poslouchala. Z malého reproduktoru se linuly písně Davea Brubecka z alba *The Essential*. Pomalu jsem vešel do obývacího pokoje a při pohledu na návštěvu zůstal překvapeně stát.

* * *

Nikdy jsem digitální čarodějkou neviděl takhle zblízka. Jenom na plakátech nebo záznamech

jejich vystoupení, které měl občas někdo odvahu pustit v metru, ale takhle naživo to bylo přece jenom něco neskutečného. Měla dlouhé černé kalhoty a na nohou tenisky. Přes tělo jenom pruh černé kůže, který procházel mezi nezakrytými nadry. Obě měla potetované jedničkami a nulami, jejichž shluk tvořil obrázek, který mohl být stejně tak motýlem jako rorschachovskou skvrnou. Na levé rameno splývaly dlouhé černé vlasy, druhou stranu měla podholenou. Na obou spáncích se leskly chromové implantáty. Stejně měla i mezi prsty na rukou.

„Možná bys neměl tak nepokrytě zírat a mohl by ses posadit,“ usmála se na mě Mína a prohrábla si své modré vlasy. Ona sama na sobě měla tmavě modrou košili, volné kalhoty stejné barvy a vysoké černé boty. Rozhodně se neoblékala jako starý člověk a nepůsobila tak. Vrásky kolem očí ovšem prozradily svoje a nejeden člověk, který ji znal, tak spekuloval o genové terapii. Kdyby rozprodala svou knihovnu, mohla by si ji určitě dovolit.

Zamumlal jsem něco na pozdrav a posadil se do křesla. Natáhl jsem se po keramické konvici a nalil si vlažný mátový čaj. Pocházel ze skutečné máty, kterou Mína pěstovala v jednom z pokojů, kde rostlo víc podobných bylin a zeleniny, předpisům navzdory.

„Pan Vachten toho moc nenamluví. Většinou to nebývá na škodu,“ představila mě Mína a propletla prsty obou rukou.

„Fairy Fay, jsem...“

„Digitální čarodějka, vím,“ přerušil jsem ji.

„Jste fanoušek?“ zeptala se.

Zavrtěl jsem hlavou.

„Jen sleduji věci okolo sebe,“ odvětil jsem a napil se.

Černovláška se rozpačitě podívala na Mínu, která ji oblažila uklidňujícím úsměvem: „Je to ideální člověk na řešení vašich problémů. Proto pro mě pracuje. Nechcete přece fanouška nebo dokonalého gentlemana, ale muže, který si umí poradit v ošemetné situaci, ne?“

„Ano, to potřebuji. Už jsem se bohužel v téhle oblasti v pár podobných lidech nabízejících stejné služby zklamala,“ ušklíbla se čarodějka.

„Nikdo nenabízí stejné služby jako já, slečno. Nikdo,“ pronesla Mína tónem hlasu, který zněl stejně sebejistě jako výhruzně pro kohokoliv, kdo by to chtěl zpochybňovat. Nejspíš to byla pravda. Mína byla, no, prostě... jak to říct. Byla něco jako poslední naděje. Zařizovala služby, pomáhala lidem v nesnázích a brala za to slušnou provizi. Když jsem se vrátil z války do Prahy, žil jsem v nejhlubších částech úrovně U. Přespával jsem v metru, živil se z ruky

do huby a pak mě prostě jednou na ulici zastavila Mína a nabídla mi práci. Práci, které jsem rozuměl a uměl ji dělat. Proč si mě vybrala, jsem netušil. Dělalo pro ni dost lidí, ale mě tenkrát vytáhla z bahna a nechala bydlet ve svém obrovském bytě. Někteří lidi, kteří pro ni makali, si mysleli, že si mě vydržuje na sex. Nebyla to pravda, a když to někdo řekl nahlas, už pro ni nemakal. Vlastně už nemakal pro nikoho, protože kdo byl takový pitomec, aby nasral Mínu, toho nezaměstnal nikdo, kdo měl trochu rozumu.

Fairy Fay spokojeně pokývala hlavou a pak si mě prohlédla.

„Mou poslední ochranku postřelili. To jen abyste věděl,“ usmála se na mě. Nejspíš mě chtěla otestovat. Luskla prsty a mezi námi se objevilo 3D video zachycující ji samotnou, jak jde po ulici. Pocházelo z implantátů mezi jejími prsty. Černovláska se nacházela někde na úrovni N. Šla přes nákupní galerii, kolem rostly stromy a svítilo slunce. Lidé, kteří se proplétali kolem ní, voněli i ze záznamu. Měla na sobě lehký baloňák, který zakrýval tetování na jejích prsou. Za ní se šoural chlápek v černém saku, pod kterým se mu bouřily dvě pořádné bouchačky. Už z dálky vzbuzoval hrůzu, což měl nejspíš v plánu. Kolem projely dvě dívky na

kolečkových bruslích a Fairy Fay na chvíli zastínilo prolétající vznášedlo. Obraz byl snímán několika kamerami na jejím těle a zřejmě pár drony, které sledovaly ji i vše okolo ní. A pak se to stalo. Ze vznášedla začal někdo střílet. Video nemělo zvuk, ale podle reakcí okolo jdoucích lidí střelba stejně nebyla slyšet. Bouchač za ní zareagoval velmi rychle, odrazil se a skočil na ni. Obraz se zamlžil a ztmavl a pak dívka luskla prsty a zmizel.

V klidu jsem se napil mátového čaje.

„Měl dva průstřely hrudníku, ale přežil to. Následně ovšem ukončil spolupráci a já zůstala bez ochranky,“ pronesla Fay.

„Nechtěli vás zabít. Ta střelba nemířila na vás, ale těsně vedle. Kdyby si nehrál na hrdinu, nic by se nejspíš nestalo jemu ani vám. Střelec vás chtěl jenom vystrašit. Nebo...,“ zamyslel jsem se a pokračoval: „Jenom testoval vaši bezpečnost pro případ únosu. Ale vraždit nechtěl,“ pronesl jsem a podíval se na Mínu. Usmála se a pokývala hlavou.

Fairy Fay to překvapilo.

„Ale...,“ nadhodila zmateně.

„Což ale neznamená, že na vás nakonec nezkusí něco víc než jen překvapivou střelbu bokem, slečno. Naše dohoda platí. Pan Vachten se o vás postará,“ pronesla Mína a vstala. To

znamenal, že rozmluva je u konce. Černovláška jí podala ruku a pak se podívala na mě.

„Zítra v pět mě vyzvedněte. Bude to dlouhý den,“ prohlásila.

„Já vím, máte vystoupení,“ odvětil jsem.

„Tak přece jenom jste fanoušek,“ mrkla na mě samolibě, vstala z křesla a Mína ji doprovodila ke dveřím. Všiml jsem si přitom, že na záda si čarodějka nechala vytetovat z nul a jedniček hada, který požívá vlastní ocas. Zároveň měla celá záda posetá roztodivnými implantáty. Jenom některé sloužily k promítání obrazu.

* * *

Mína se vrátila až po delší chvíli. Myslím, že na chodbě se ještě s černovláskou o něčem dohadovala. Já si mezitím vytáhl pistoli a pustil se do jejího čištění. Při tom jsem dopil ten čaj.

„Jak to šlo?“ zeptala se a posadila se do křesla.

„Jako vždycky, když vezmu kšeft pro Bezpečnost – na hovno. Adam je čím dál větší krippl a nádeníci, které vybírá, jsou strašná sebranka. Poslal alespoň na účet ty peníze?“ odpověděl jsem.

„Už tam nejsou. Převodla jsem je jinam, kde je nevystopuje. Na tvém oficiálním účtu zůstalo deset korun,“ mrkla na mě.